

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Dobrý Styl a. s.**, IČO 27827437
sídlem Bojovníků za svobodu 1262, 785 01 Šternberk
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. KUOK 79375/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) ze dne 24. 4. 2017, č. j. MEST 58885/2017.
2. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 18. 9. 2016. Žalobkyně spáchala přestupek tak, že porušila stanovenou povinnost v § 10 odst. 3

zákona o silničním provozu a jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. BMW X5, registrační značky x, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Důvodem bylo, že dne 10. 8. 2016 v době od 14.30 do 14.45 h ve Šternberku na ulici Oblouková u domu č. p. 4 neznámý řidič zastavil a stál s uvedeným motorovým vozidlem v místě platnosti dopravní značky B28 „Zákaz zastavení“ a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobkyni udělena pokuta ve výši 2 500 Kč.

3. Žalobkyně v **žalobě** namítala, že výměra pokuty je nezákonná, protože městský úřad nezohlednil kritéria podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, délku řízení a rozhodovací praxi v obdobných případech a naopak zohlednil obstrukční chování řidiče. Způsob obhajoby nijak nevypovídá o závažnosti projednávaného deliktu. Městský úřad nijak nezduvodnil ani to, že příkazem uložil řidiči vozidla pokutu ve výši 1 500 Kč, avšak žalobkyni 2 500 Kč, celkem částku s náklady řízení o 2 000 Kč vyšší. Městský úřad nevysvětlil, proč je chování žalobkyně závažnější než chování řidiče vozidla.
4. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože se správní orgány nezabývaly tím, že zmocněnec při ústním jednání sdělil, že došlo k nehodě. Pokud by toto tvrzení správní orgány nevyvrátily, byly by nuceny konstatovat naplnění znaku dané skutkové podstaty podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Konstatování správního orgánu, že k nehodě nedošlo, je nepodložené. Dále se správní orgány nevypořádaly s tvrzením řidiče vozidla, že nesl do banky větší obnos peněz, a s jednáním řidiče v krajní nouzi, s tím, co je zastavení a stání, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku a zda bylo pro stanovení předmětné dopravní značky vydáno opatření obecné povahy podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Nezákonnost zastavení a stání na daném místě nebyla prokázána.
5. Podle žalobkyně městský úřad neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kterým byl řidič vozidla P. S. Policisté viděli P. S. při spáchání přestupku, což vyplývá i z úředních záznamů. Městský úřad si měl obstarat kamerové záznamy od Policie ČR a naproti sídlící banky, do které měl pan S. jít. Závěr, že P. S. nebyl přestupek prokázán, je nepodložený a není v rozhodnutí řádně odůvodněn. Žalobkyně nesouhlasila s tím, aby výslechy svědků byly použity jako důkaz, protože nebyly provedeny v řízení o správním deliktu (dnes přestupku), ale v prvotním řízení o přestupku vedeném s P. S. Žalobkyně byla tak zkrácena na svém právu klást svědkům otázky a účastnit se jednání.
6. Výrok napadených rozhodnutí je vadný, protože neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých správní orgány rozhodovaly, ani skutečnost, zda při přestupku došlo k nehodě. Jde zejména o § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, který není uveden ani v odůvodnění.
7. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu považovala žalobkyně za protiústavní, protože uložilo provozovateli vozidla splnění nemožné povinnosti, fakticky vytvořilo jeho objektivní odpovědnost.
8. Z napadených rozhodnutí nebylo zřejmé, podle jakého znění právních předpisů správní orgány rozhodovaly. Došlo i k porušení práva na spravedlivý proces, protože nebyla vzata v úvahu nová právní úprava a skutečnost, jestli je pro žalobkyni příznivější, což podle

žalobkyně byla, zejména s ohledem na ustanovení o pokutě (nová zákonná kritéria a možnost uložit ji pod dolní hranici stanovené sazby).

9. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobkyně námitky vznášela bez ohledu na obsah správních spisů obou správních orgánů. Městský úřad se s kritérii podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu vypořádal. K tvrzení o nehodě žalovaný uvedl, že zmocněnec nebyl v dané době na místě spáchání přestupku a nemůže o nehodě vědět. Výpověď zmocněnce nelze zaměňovat s výpovědí podezřelého ze spáchání přestupku. Pokud žalobkyně tvrdí nějakou skutečnost, přesouvá se důkazní břemeno na její stranu. Pokud by k nehodě skutečně došlo, zajisté by řidič či žalobkyně splnili svou povinnost podle § 47 odst. 3 zákona o silničním provozu a prokázali by své tvrzení nezpochybnitelným způsobem. Podle žalovaného byl povinen se zabývat jen námitkami, které s projednávanou věcí souvisejí, a skutečnostmi, které zaznamenali policisté do úředních záznamů. Ani z pořízené fotodokumentace nevyplývá, že by došlo k nehodě. Je otázkou, proč osoba, kterou Policie ČR u vozidla kontrolovala, nehodu nenahlásila a neuvedla v oznámení přestupku, ani jej nepodepsala. Další námitky vyvracejí správní spisy. Protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu Nejvyšší správní soud neshledal.
10. Při **jednání soudu** zástupce žalobkyně odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 182/2016-30 a č. j. 4 As 199/2017-30 a Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 80/2015-43. Zástupce žalovaného namítal, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku neuvedl, co více by mělo obsahovat odůvodnění sankce a navíc jde o jinou situaci. Samotné přiznání podezřelého z přestupku, navíc před poučením, není dle judikatury dostatečné k uznání viny. V projednávané věci nebyl jednoznačně zjištěn pachatel přestupku. Podle zástupce žalobkyně pokud je uložena pokuta na samé spodní hranici sazby, netřeba odůvodnění. Městský úřad si měl vyžádat kamerové záznamy z centra města, učinit dotaz bance, a poté provést řízení o přestupku s panem S., důkazů o tom byl dostatek, městský úřad nezdůvodnil, proč ho vinným neuznal. Podle žalovaného šlo nejdříve o přestupkové řízení a tomu odpovídá rozsah dokazování, na obstrukce reaguje i judikatura a někdy obstrukcím nahrává. Podle zástupce žalobkyně není složité obstarat záznamy z kamer, které z peněz daňových poplatníků byly pořízeny za účelem odhalování deliktního jednání. Městský úřad se však o to ani nepokusil. U správních deliktů je důkazní standard nižší, ale toto řízení má subsidiární povahu ve vztahu k přestupkovému. Zástupce žalovaného upřesnil, že záznamy z kamer se neuchovávají, přemazávají se. Navíc v případě vraždy prodavačky ve Šternberku se z kamerových záznamů nezjistilo takřka nic. Kvalita záznamů není odpovídající. Není na místě dělat úkony pro úkony.
11. Krajský soud **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 7. 8. 2017.
12. Krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil ze **správního spisu** z oznámení přestupku jeho spáchání tak, jak bylo uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 10. 8. 2016 zaparkoval P. S. předmětné vozidlo ve shora uvedený čas před služebnou Policie ČR Šternberk na místě, kde platily dvě dopravní značky B28 – Zákaz zastavení. Ty jsou umístěny z důvodu výjezdu služebních vozidel Policie ČR. V čase 14.45 h hlídka Policie ČR zastihla u vozidla P. S., který po odchodu z banky usedl do vozidla, nastartoval a chystal se odjet. P. S. byl na místě poučen podle §

13 a § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku. P. S. policistům sdělil, že si při parkování nevšiml dvou zákazových značek a zaparkoval tam proto, že měl u sebe větší finanční hotovost, kterou šel uložit do banky, proto parkoval vozidlo co nejbližší bance. S blokovou pokutou ve výši 300 Kč P. S. nesouhlasil, protože má pojištění proti pokutám, které si řádně platí. Na oznámení přestupku se P. S. nevyjádřil a nepodepsal.

13. Z osmi fotografií je perfektně zjevné umístění dopravní značky B28, umístění vozidla mezi oběma značkami a z dalších úhlů, jeho registrační značka, datum a čas (časy od 14.39 do 14.41 h).
14. Proti příkazu ze dne 12. 9. 2016 (s uloženou pokutou ve výši 1 500 Kč) podal P. S. odpor. Při ústním jednání zmocněnec pana P. S. pan J. P., resp. jeho substitut V. Z. uvedl, že ze spisového materiálu, se kterým se seznámil, nevyplývá, že řidičem vozidla by měl být P. S. Ze spisu vyplynulo, že se s ním policisté setkali až poté, co byl na cestě k vozidlu. Proto není prokázáno, že by byl pachatelem přestupku. Na dotaz městského úřadu, jestli P. S. zastavil vozidlo v platnosti dopravní značky B28, zmocněnec neodpověděl a uvedl, že nesouhlasí s obviněním, žádné další dokazování nenavrhoval.
15. Policista P. K. ve své výpovědi podrobně popsal, jak zaregistroval předmětné vozidlo zaparkované v místě platnosti dopravní značky B28 a že ve vozidle se nikdo nenacházel, ani u něj. Proto šel na služebnu pro fotoaparát a s kolegou šli k vozidlu, do kterého již nastupoval P. S. Ten jim sdělil, že značek si nevšiml, že chtěl zaparkovat co nejbližší banky, protože měl u sebe větší finanční obnos, který si tam šel uložit. Přímo se nedoznal, že s vozidlem přijel, ale z vyjádření policisté dovozovali, že přestupek spáchal a proto mu navrhli blokovou pokutu 300 Kč. P. S. uvedl, že by ji rád zaplatil, ale platí si pojištění, které ho měsíčně stojí rovněž 300 Kč, takže kdyby pokutu zaplatil, nevyplatilo by se mu. Po pořízení fotodokumentace se P. S. odmítl do oznámení přestupku vyjádřit a podepsat ho. K dotazům městského úřadu svědek uvedl, že nikdo z policistů neviděl P. S. s vozidlem přijet a zaparkovat a neexistuje důkaz o zastavení vozidla, protože kamery z budovy Policie ČR nesměřují tímto směrem, s kolegou vyjádření P. S. považovali za doznání, proto mu navrhli blokovou pokutu, jinak by podali oznámení na neznámého pachatele.
16. Policista R. C. vypověděl shodně. Na dotaz, zda P. S. s vozidlem přijel, policista odpověděl, že P. S. řekl, že ano a porušení zákona zdůvodnil tím, že měl u sebe větší obnos peněz, který nesl do banky, a dopravního značení si nevšiml. Kolega se pana P. S. ptal, jestli si je vědom porušení zákona a zaplatí blokovou pokutu, P. S. odpověděl, že žádnou pokutu platit nebude, že si platí pojištění proti pokutám, ať je věc předána do správního řízení. Do oznámení přestupku se P. S. odmítl podepsat a vyjádřit. Původně P. S. doznal, že s vozidlem přijel na místo, značek si nevšiml a šel do banky, a pokutu odmítl zaplatit, protože měl sjednané pojištění. K dotazům městského úřadu policista uvedl, že žádný z kolegů neviděl P. S. parkovat na místě a že neví o žádném důkazu o spáchání přestupku P. S.
17. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2016 městský úřad řízení o přestupku P. S. zastavil, protože podle výpovědí policistů P. S. s přestupkem nesouhlasil, odmítl zaplatit blokovou pokutu a do tiskopisu oznámení přestupku se odmítl podepsat a vyjádřit. Přestupek neměl žádného svědka a neexistují ani jiné důkazy o spáchání přestupku konkrétní osobou.
18. Zmocněnec P. S. dne 29. 11. 2016 sdělil městskému úřadu, že P. S. nesouhlasí s tím, že to byl on, kdo zaparkoval vozidlo v místě údajného spáchání přestupku a spáchání přestupku

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

P. S. nevyplývá ani ze spisu. P. S. vozidlo pouze vyzvedával a byl dostatečně potrestán tím, že na vozidle byla na pravém předním blatníku velká rýha, která se předtím na vozidle nenacházela. Jak se P. S. dověděl od osoby, která předtím vozidlo na místě zanechala, tak ani jeho jednáním tato rýha na vozidle nevznikla. Vznik této rýhy měl tedy bezprostřední souvislost s ponecháním vozidla na místě údajného přestupku.

19. K výzvě k úhradě určené částky 300 Kč sdělila žalobkyně, že vozidlo v předmětné době řídil I. H., bytem na S., T., K. 76/14, doručovací adresa D. n. 18/48, O., a na slovenské adrese byl neznámý. Na předvolání nereagoval a městský úřad zjistil dotazem u Policie ČR, že jmenovaný má na olomoucké adrese schránku, ale poštu si zde viditelně nepřebírá, schránka je zde namontovaná asi dva měsíce a nikdo v domě I. H. nezná a obdobné dotazy zaslaly Policii ČR Městský úřad Šlapanice a Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav. Věc přestupku městský úřad usnesením ze dne 27. 2. 2017 odložil, protože I. H. na předvolání nereagoval, na slovenské adrese je neznámý a na olomoucké adrese jej nikdo nezná a poštu si ze schránky nevybírá.
20. Příkazem ze dne 1. 3. 2017 městský úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 2 500 Kč, příkaz byl podáním blanketního odporu zrušen.
21. Sdělením ze dne 15. 3. 2017 byla žalobkyně vyrozuměna o provedení důkazů mimo ústní jednání a byla jí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Dne 10. 4. 2017 městský úřad provedl dokazování v nepřítomnosti žalobkyně.
22. Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2017 uznal městský úřad žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku (dříve správního deliktu), popsaného shora a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč. Městský úřad popsal provedená řízení, provedené důkazy a s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu uvedl, že šlo o neoprávněné zastavení, jednání neznámého řidiče vykazovalo znaky přestupku a nemělo za následek dopravní nehodu. Objektivní stránkou správního deliktu (dnes přestupku) bylo reálné nezajištění žádoucího stavu – aby při užití motorového vozidla žalobkyně byly dodrženy povinnosti a pravidla podle zákona o silničním provozu. K naplnění pojmu „zajistit“ dojde jen tehdy, když jednání nemá za následek porušení zákona. Protiprávní jednání bylo zjištěno, nebere se ohled na zavinění. Smyslem je zájem společnosti na tom, aby přestupky, kterých se dopustili nezjištění řidiči, nebyly neprojednány a nepotrestány. Při uložení pokuty městský úřad uvedl, že se užije rozmezí pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. V daném případě bylo možné uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Městský úřad uvedl, že přihlédl k závažnosti deliktu, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, a k okolnostem, za nichž byl spáchán. V daném případě šlo o delikt, kterým došlo k porušení pravidel na pozemních komunikacích. Za přítěžující okolnost vzal městský úřad účelové a obstrukční chování žalobkyně, která ve snaze vyhnout se postihu za protiprávní jednání oznámila jako provozovatelka vozidla jakožto řidiče městskému úřadu osobu, která je sdělována jako přestupce i jiným správním orgánům v České republice a kterou nelze předvolat ani jí doručit písemnosti, jak sdělila Policie ČR. Městský úřad považoval uloženou pokutu za přiměřenou a dostatečně odůvodněnou ke splnění výchovného účelu.
23. Žalovaný v rozhodnutí o blanketním odvolání shledal jednání, které vykazovalo znaky přestupku za prokázané a podmínky k zahájení řízení o správním deliktu (dnes přestupku) za splněné. Šlo o protiprávní jednání postižitelné v blokovém řízení. Městský úřad vedl dostatečné kroky ke zjištění řidiče, avšak z úřední činnosti bylo zjištěno, že jde o účelové

sdělení řidiče vozidla. Objektivní odpovědnost přešla na provozovatelku vozidla – žalobkyni. Sankci uloženou na horní hranici stanoveného rozpětí shledal žalovaný za přiměřenou s ohledem na účelové a obstrukční jednání žalobkyně a také dostatečně odůvodněnou.

24. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
25. Námitka nedostatečného odůvodnění pokuty není opodstatněná.
26. Podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.*
27. K argumentu právním názorem podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30 (body 27 – 29) soud poukazuje na to, že není zcela přiléhavý, protože v odkazované věci nebyla pokuta odůvodněna vůbec.
28. Žalobkyně má pravdu v tom, že volba procesní taktiky je právo obviněného, nikoli přitěžující okolnost. Avšak v rámci hodnocení osoby pachatelky správního deliktu (dnes přestupku) je možné přihlídnout k okolnosti, že ještě před spácháním deliktu provozovatelka uzavřela smlouvu v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky. Pokud žalobkyně platí jakožto provozovatelka za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jejím celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, body 14 a 15). V daném případě není pochyb o tom, že žalobkyně tuto smlouvu uzavřenou měla, jak se podává ze svědeckých výpovědí policistů, které jsou ve shodě s úředním záznamem ze dne 10. 8. 2016, a s vyjádřením P. S. (jakožto člena představenstva žalobkyně) v den spáchání přestupku a ostatně vyplývají i z celého správního a soudního řízení. Ačkoli formulace úvahy městského úřadu o stanovení výše pokuty, citovaná výše v bodě 22, není zcela jednoznačná a přesná, její obsah odpovídá citovaným zákonným kritériím a právním závěrům judikatury. Jako vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Městský úřad nebyl povinen zohledňovat délku řízení, ani rozdíl v ukládaných pokutách v předcházejících řízeních o přestupku, žádný zákon mu to neukládá a takovou námitku žalobkyně ve správním řízení nevznesla. Doba projednání věci nebyla v daném případě navíc nijak neobvyklá, protože přestupek byl spáchán dne 10. 8. 2016 a rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 7. 8. 2017. Přitom městský úřad vedl řízení o přestupku s P. S. (členem představenstva žalobkyně), a poté žalobkyně sdělila městskému úřadu jako řidiče vozidla I. H., takže městský úřad vedl řízení o přestupku s tímto řidičem, avšak opět bezúspěšně. Průtahy v řízení tak způsoboval spíše člen představenstva žalobkyně a dále žalobkyně prostřednictvím zmocněnce. A to městský úřad v řízení také zohlednil, když přihlédl ke všem okolnostem věci, jak to má na mysli § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu dne 24. 4. 2017, dále jen „správní řád“, podle kterého *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*). Pokud by P. S. nebo žalobkyně uhradili pokutu v původní výši 300 Kč (na příkaz žalobkyni či blokovou pokutu), řízení by trvalo ani ne jediný den (v případě blokové pokuty) nebo v případě úhrady 300 Kč žalobkyní jen do 21. 12. 2016, čili necelých pět měsíců.

29. Nedůvodná je námitka žalobkyně, že nebyly splněny podmínky § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. P. S. při zjištění přestupku policistům žádnou nehodu nenahlásil a nenahlásil ji v průběhu správního řízení, ani při ústním projednání prostřednictvím zmocněnce, ale až v podání ze dne 29. 11. 2016 ve sdělení, kde popřel, že by vozidlo na místě zaparkoval. Kromě tohoto opožděného a ve správním řízení osamoceného tvrzení bez jakýchkoli důkazů a návrhů zde nebyly žádné indicie o tom, že by k nehodě ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu došlo. Ostatně, sám zmocněnec P. S. psal v podání o velké rýze na pravém předním blatníku, avšak podle fotografií pořízených policisty žádná velká rýha na uvedeném místě bílého vozidla není a žalobkyně ani P. S. k této rýze nic nedoložili, ačkoli se důkazní břemeno přesunulo na ně. Pokud by setrvali na tvrzení o nehodě, rovněž by museli prokázat, že k ní došlo v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu a nehoda by se musela stát nebo být započata na pozemní komunikaci (srov. § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu). Zmocněnec P. S. však v podání ze dne 29. 11. 2016 tvrdil, že vznik rýhy měl souvislost s ponecháním vozidla na místě údajného přestupku. Žádný znak nehody žalobkyně neprokázala.
30. Lichá je námitka, že se správní orgány měly vypořádat s tvrzením žalobce, že nesl větší obnos peněz do banky a jednal v krajní nouzi. Tato otázka by měla význam v řízení o přestupku P. S. podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Toto řízení však bylo zastaveno dne 30. 11. 2016, protože panu P. S. nebylo spáchání přestupku prokázáno. Ostatně, v podání ze dne 29. 11. 2016 P. S. potvrdil, že to nebyl on, kdo vozidlo na místě zaparkoval, že ho jen vyzvedával. Předmětem přezkoumání v tomto soudním řízení správním je rozhodnutí o přestupku (dříve správního deliktu) podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. P. S. jakožto člen představenstva žalobkyně ani žalobkyně netvrdili, že by řidiči vozidla hrozilo reálně, přímo a bezprostředně právě v době zastavení vozidla konkrétní nebezpečí a že ho nebylo možné za daných okolností odvrátit jinak. Tak nedostáli své povinnosti prokázat své tvrzení. Správním orgánům za daného stavu nelze vytýkat, že nezjistili skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
31. Neopodstatněná je námitka, že městský úřad neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Soud v posuzovaném případě nemá výhrady ani k postupu městského úřadu při zjišťování pachatele přestupku. Jak již bylo uvedeno v rekapitulační části tohoto rozsudku, P. S. se v řízení o přestupku ani nedoznal, ani neexistoval a nebyl zjistitelný žádný důkaz o tom, že přestupek spáchal on. Za takového stavu nezbylo městskému úřadu nic jiného, než řízení o přestupku proti němu zastavit.
32. Žalobkyně na výzvu městského úřadu podle § 125h zákona o silničním provozu sdělila, že vozidlo v době, kdy byl přestupek spáchán, řídil občan Slovenské republiky, který je nekontaktní na doručovací adrese i na Slovensku a je sdělován jako řidič vozidla i jiným správním orgánům a jemuž se nepodařilo doručit předvolání k podání vysvětlení ani na jednu z žalobkyní uváděných adres. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž soud konstatoval, že by bylo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se*

o to pokusit. [...] pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, [...] je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

33. Tvzení žalobkyně, že policisté viděli P. S. při spáchání přestupku, není pravdivé, o čemž svědčí výpovědi obou policistů ve správním řízení. Ty jsou plně v souladu s obsahem úředního záznamu ze dne 10. 8. 2016, citovaného v bodě 12.
34. Jak potvrdili ve svých výpovědích policisté, žádný kamerový záznam o parkování vozidla neexistoval, protože kamery nesměřují na místo, kde vozidlo stálo.
35. Sama žalobkyně neuvádí, kterým důkazem mělo být spáchání přestupku panu P. S. prokázáno. Úřední záznam pořízený před zahájením řízení takovým důkazem není a navíc jeho obsah byl vysvětlen svědeckými výpověďmi, podle kterých policisté neviděli P. S., jak zastavil vozidlo na daném místě.
36. O zamýšleném výsledku svědků byl P. S. uvědoměn dne 8. 11. 2016, mohl se výsledků zúčastnit a klást svědkům otázky. Žalobkyně byla provádění důkazů mimo ústní jednání vyrozuměna dne 20. 3. 2017, dokazování bylo dne 10. 4. 2017 provedeno i protokoly o výsledcích policistů a rozhodnutí bylo vydáno až 24. 4. 2017, takže žalobkyně měla dost času se k věci vyjádřit.
37. Námitka, že z výroku napadeného rozhodnutí nejsou patrné všechny znaky dané skutkové podstaty a že neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých správní orgány rozhodovaly a o který přestupek a porušení kterých předpisů šlo, není důvodná.
38. V daném případě nebylo pochybností o tom, jaké povinnosti svým jednáním žalobkyně porušila, a proto se jednalo o výrok dostatečně určitý a nezaměnitelný.
39. Obdobnou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016–46, č. 3656/2018 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. Právní věta k tomuto rozhodnutí stanoví, že *správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl a jaká neuvedl.*
40. V projednávané věci je podstatné, že nevznikají pochybnosti o tom, jakým jednáním své povinnosti žalobkyně, resp. řidič vozidla porušili. Nejedná se tedy o situaci, kdy z výrokové části rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění, by nebylo možné vyčíst, jakého jednání se žalobkyně či řidič dopustili a jakou právní povinnost porušili.
41. Ve výroku rozhodnutí žalovaného i městského úřadu je uvedeno slovním popisem i odkazy na § 125f odst. 1, § 10 odst. 3, § 4 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušení právních povinností žalobkyní, resp. řidičem vozidla.

42. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
43. Žádný zákon neukládá správním orgánům, aby přímo ve výroku uváděly, zda došlo při přestupku k nehodě. Žalovaný na straně 4 rozhodnutí o odvolání konstatoval, že k nehodě nedošlo. Toto konstatoval i městský úřad na straně 4 svého rozhodnutí ze dne 24. 4. 2017. Tento postup v daném případě soud shledal jako dostačující.
44. Co se týká námitky, že skutková podstata správního deliktu (přestupku) provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy, posouzení protiústavnosti některého ustanovení zákona spadá do kompetence Ústavního soudu. K namítané protiústavnosti se již vyjádřily Nejvyšší správní soud, který v uvedeném ustanovení namítanou protiústavnost neshledal (rozsudek č. j. 6 As 73/2016–40) i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16-1, <http://nalus.usoud.cz>, a proto nebylo třeba předmětné řízení přerušovat.
45. Soud souhlasí s žalobkyní v tom, že městský úřad i žalovaný nesprávně uvádějí ke znění některých citovaných obecně závazných právních předpisů, že jej užíli ve znění pozdějších předpisů, ale již neuvádějí kterých. Jediná správná varianta citace je ve znění ke konkrétnímu datu (do konkrétního data; od konkrétního data; k datu vydání konkrétně jmenovaného rozhodnutí; ke dni spáchání přestupku – s jeho případnou konkretizací, jedná-li se o více skutků). Je třeba poukázat také na rozdíl mezi platností a účinností právního předpisu. Citaci „ve znění pozdějších předpisů“ je možné užít, pokud nevyvstávají pochybnosti o užití různých znění – například tehdy, nedošlo-li od spáchání přestupku do doby vydání rozhodnutí k žádné změně právního předpisu.
46. V souzené věci však uvedená pochybení nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože soud při přezkoumávání napadených rozhodnutí městského úřadu a žalovaného přezkoumal, v jaké časové verzi tu kterou právní normu správní orgány užíly, jak popsal výše. Nemohlo tak dojít k negativnímu dotčení práv žalobce.
47. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
48. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 18. ledna 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.